

Размишљам о...

Љубав... то је најлепши осећај у нашем животу, природан, а у исто време спонтан и увек необјашњив.

У мојим се мислима стално преплићу идеје, осећања и размишљања која ме најчешће воде у само мени познат свет поимања стварности.

Иако последњих дана имам пуно школских обавеза, најчешће су моји слободни тренуци испуњени размишљањем о мом тати. Он је тренутно на Исланду, тамо ради. Често не смем ни да помислим колико је то далеко јер се уплашим. Сама помисао на њега ми буди осмех на лицу. Он је тај који из мене може увек да извуче радост, љубав и по неку сузу.

Када је ту, буди нас музиком, чај и кафа су већ спремни и дан почиње са радошћу. Тата се труди да што више слободног времена проводимо у природи. Са њим увек идемо у неке авантуре, на пецање или у шетњу кроз шуму.

Веома је вредан и креативан. Још од малена смо волели да будемо близу њега када нешто прави и својим примером и нас инспирише да нешто мајсторишемо.

Сада, када није ту, један део мене као да је начекању да поново проради и оживи.

Само његово присуство ми је довољно да обоји пола мог света.

"...Тако близу, без обзира колико далеко

Не може бити много даље од срца

Заувек верујући у то ко смо

и ништа друго није важно...

(Metallica, " Nothing Else Matters")